

O POWIETRZU.

XXX.

168. Płyn niewidomy którym my i zwierzęta żyjąc na ziemi. ustawicznie odychamy, zowiemy *powietrzem*. — Powietrze to, oblewa całą kulę ziemską, do pewnéj wysokości, i formuje przez to pewną kulę, której część znaczną od środka zajmuje kula ziemską; taką kulę ziemską zowiemy *powietrzokrąg* (atmosphera.)
169. Powietrze pewnie jest ciałem, bo podpada pod zmysł słuchu i dotykania, oddychamy nim, ruszamy się wolnie i przezeń słyszymy, głos, dźwięk i t. d. — Jest w małej tylko masie, dla swoiéj wielkiéj przezroczystości i subtelności niewidzialne, lecz w znaczniejszém razi oko nasze farbą błękitną, i błękit iaki widzimy w czasie pogodnego nieba: jest właściwym kolorem powietrza. — Dowód tego mamy na szkle przygrubszém, które mniéj więcéj zieleni się, gdy w ciękiéj warście, żadnego zda się nie mieć koloru.

XXXI.

O CIĘŻKOŚCI POWIETRZA.

170. Zogólnego początku tego, że wszystkie ciała ziemskie podlegają ciążeniu do środka ziemi, dowodzi się że i powietrze jest ciężkie. — Da-